26/06/2019

“Καμία διάκριση μεταξύ των δώδεκα Αποστόλων εκ μέρους του Χριστού”

/ Γνώμες

Α. «Τις μείζων;» και οι δώδεκα θρόνοι

Και οι τρεις συνοπτικοί ευαγγελιστές, καταγράφουν ένα ερώτημα που γινόταν αντικείμενο συζητήσεως και φιλονικίας μεταξύ των μαθητών του Κυρίου: Ποιος από αυτούς ήταν (ή θα αναδεικνυόταν) ο μεγαλύτερος, δηλαδή ο ανώτερος.

Ο Κύριος τους επιτίμησε για τους φιλόδοξους αυτούς συλλογισμούς και τους συνέστησε την αρετή της ταπείνωσης (Ματθ, 18: 1-4, Μαρκ, 9: 33-37, Λουκ, 9: 46-48 και 22: 24).

Είναι σημαντικό ότι το ζήτημα αυτό χρονικώς τοποθετείται μετά τη γνωστή ομολογία του Πέτρου περί της Θεότητος του Ιησού Χριστού. Εάν ο Κύριος είχε ήδη προβάλει τον απόστολο Πέτρο ενώπιον των υπολοίπων Αποστόλων ως (δήθεν) την υπερέχουσα κεφαλή τους, τότε ποιο νόημα θα είχε μια τέτοια απορία -φιλονικία εκ μέρους των Μαθητών; Και γιατί ο Χριστός να μην τους απαντά ότι ο Πέτρος θα

είναι ανώτερός τους; Ο Κύριος, όχι μόνο δεν τους αναφέρει ο,τιδήποτε περί πρωτείου του Πέτρου, αλλά τους διαβεβαιώνει ότι κατά τη Δευτέρα Παρουσία Του θα καθίσουν σε δώδεκα θρόνους «κρίνοντες τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ» (Ματθ 19: 28, Λουκ 22: 30). Καμία διάκριση, λοιπόν, μεταξύ των δώδεκα Αποστόλων εκ μέρους του Χριστού.

Β. Ο απόστολος Πέτρος και η αρχέγονη Εκκλησία

Στη πρώτη Εκκλησία των Ιεροσολύμων ο απόστολος Πέτρος πρωταγωνιστούσε, όμως δεν ενεργούσε αυτόνομα αλλά πάντοτε μαζί με τους άλλους Αποστόλους η ως εκπρόσωπος τους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η εκλογή του Ματθία. Ο Πέτρος δεν ορίζει αυτοβούλως τον αντικαταστάτη του Ιούδα, αλλά καλεί όλους τους αδελφούς να εκλέξουν το κατάλληλο πρόσωπο κατόπιν προσευχής και με κλήρο (Πράξεις 2: 15-16). Ο ιερός Χρυσόστομος εγκωμιάζει την ενέργεια του Πέτρου ως εξής: «Όρα αυτόν μετά κοινής πάντα ποιούντα γνώμης. Ουδέν αυθεντικώς, ουδέν αρχικώς» (Ι. Χρυσοστόμου, εις Πράξεις 3. 1, P. G 60: 34). Σήμερα ο Πάπας της Ρώμης διορίζει ο ίδιος τους επισκόπους της παπικής εκκλησίας. Η διαμετρική αντίθεση μιας τέτοιας πρακτικής με την πράξη του Αποστόλου Πέτρου είναι έκδηλη. Αλλά και η εκλογή των 7 διακόνων έγινε από όλη την Εκκλησία, κατόπιν εισηγήσεως όλων των Αποστόλων. Η δε χειροτονίας τούς έγινε πάλι από όλους τους Αποστόλους (Πράξεις, 6: 1-6).

Μέσα από τις Πράξεις των Αποστόλων αλλά και τις επιστολές του Παύλου σταχυολογούμε τις πιο κάτω περιπτώσεις που αποδεικνύουν ότι ο απόστολος Πέτρος δεν απελάμβανε οποιασδήποτε υπεραποστολικής αυθεντίας:

1. Οι Απόστολοι αποστέλλουν ως εντεταλμένους τους τον Πέτρο στη Σαμάρεια μαζί με τον Ιωάννη (Πραξ, 8: 14).

2. Οι εκ περιτομής Χριστιανοί ελέγχουν τον Πέτρο για το ότι βάπτισε εθνικούς και αυτός αναγκάζεται να απολογηθεί! (Πραξ, 11: 1-18).

3. Τα προβλήματα που προέκυψαν από την εισδοχή εθνικών στην Εκκλησία τελικώς δεν λύνονται με διατάγματα του Πέτρου, αλλά με αποφάσεις της Αποστολικής Συνόδου, στην οποία δεν προεδρεύει ο Πέτρος, αλλά ο Ιάκωβος ο Αδελφόθεος, πρώτος επίσκοπος Ιεροσολύμων, ο οποίος έχει και τον τελικό λόγο. Η δε επιστολή της Συνόδου προς τους εξ εθνών Χριστιανούς αποστέλλεται όχι από τον Πέτρο (αποκλειστικά) αλλά από τους «Αποστόλους και τους πρεσβυτέρους και τους αδελφούς » (Πράξ, 15: 1-29).

4. Ο Απόστολος Παύλος επιμένει ότι έλαβε το αποστολικό του αξίωμα απ’ευθείας από τον Χριστό και όχι «παρά ανθρώπου» (Γαλ 1: 11-12). Εάν όμως ο απόστολος

Πέτρος ήταν ο «αντιπρόσωπος» του Χριστού στη γη, δεν θα έπρεπε από αυτόν να λάβει το αποστολικό του αξίωμα ο Παύλος; Βέβαια ο Παύλος επισκέφτηκε τον Πέτρο μετά τη μεταστροφή του εις Χριστόν, όχι όμως για να επικυρωθεί η αποστολική του εξουσία, αλλά όπως εύστοχα σχολιάζει ο ιερός Χρυσόστομος, «μηδέν δεόμενος Πέτρου, μηδέ της εκείνου φωνής, αλλά ισότιμος ων αυτώ[…] ουχ ως μαθησόμενός τι παρ ‘αυτού, ουδέ εις διόρθωσίν τινα δεξόμενος, αλλά δια τούτο μόνον, ώστε ιδείν αυτόν και τιμήσαι τη παρουσία» (Ιω. Χρυσοστόμου, Εις της προς Γαλάτας 1, P. G 61: 631). Επρόκειτο, δηλαδή, για μια φιλοφρονητική, αδελφική επίσκεψη.

5. Όταν ο απόστολος Παύλος επισκέφτηκε μετά από δεκατέσσερα χρόνια τα Ιεροσόλυμα αναφέρει ότι εκεί υπήρχαν τρεις στύλοι της εκκλησίας και όχι απλώς ο Πέτρος ως μοναδικός στύλος. Οι τρείς αυτοί στύλοι ήταν ο Ιάκωβος ο Αδελφόθεος, ο Κηφάς και ο Ιωάννης. Αξιοσημείωτο είναι το ότι αναφέρει πρώτα τον Ιάκωβο και μετά τον Κηφά -Πέτρο (Γαλ, 2: 1-10).

6. Στην Αντιόχεια ο απόστολος Παύλος ελέγχει δημοσίως τον απόστολο Πέτρο για το ότι δεν συνέτρωγε με τους εξ εθνών Χριστιανούς και ευθέως χαρακτηρίζει τη συμπεριφορά του ως υποκριτική και ασύμφωνη «προς την αλήθεια του ευαγγελίου» (Γαλ, 2: 11-14).

7. Στην Α’ Κορινθίους ο απόστολος Παύλος ψέγει (επικρίνει) τους Χριστιανούς, διότι χωρίσθηκαν σε κόμματα (του Παύλου, του Κηφά-Πέτρου και του Απολλώ) και τους συμβουλεύει: «Μηδείς καυχάσθω εν ανθρώποις. πάντα γαρ υμών εστιν, είτε Παύλος, είτε Απολλώς, είτε Κηφάς (Α’ Κορινθ. 3: 1-23). Θα τολμούσε ο απόστολος Παύλος να βάλει τον εαυτό του και τον Απολλώ στην ίδια μοίρα με τον Πέτρο, εάν ο τελευταίος ήταν όντως ο επί γης αντιπρόσωπος του Χριστού;

8. Μετά το διωγμό του Ηρώδη Αγρίππα το κυρίαρχο πρόσωπο στην Εκκλησία είναι ο Παύλος και όχι ο Πέτρος. Οι επιστολές των Αποστόλων, που γράφτηκαν στην εποχή αυτή, είναι στην πλειονότητά τους έργα του Παύλου. Ακόμη τα τελευταία 16 κεφάλαια των Πράξεων των Αποστόλων (από συνόλου 28 κεφαλαίων) είναι σχεδόν αποκλειστικά αφιερωμένα στη δράση του Παύλου, ενώ δεν λένε τίποτε για τον Πέτρο, Αυτό θα ήταν αδιανόητο, εάν ο Πέτρος ήταν περιβεβλημένος με υπεραποστολική δικαιοδοσία.

Πηγή: ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «Η ΔΡΑΣΙΣ ΜΑΣ». Τεύχος 450 – 451 Ιούνιος – Ιούλιος 2007 – σελίδες 234 – 235.